

Dato: 20. juni 2013
Kontor: Formueretskontoret
Sagsbeh: Nicholas Rahui Webster
Rømer
Sagsnr.: 2012-705-0003
Dok.: 771147

UDKAST

Forslag
til
Lov om ændring af forældelsesloven
(Forældelse af udestående selskabsindskud)

§ 1

I lov nr. 522 af 6. juni 2007 om forældelse af fordringer (forældelsesloven), som ændret ved § 11 i lov nr. 1336 af 19. december 2008, § 6 i lov nr. 718 af 25. juni 2010 og lov nr. 421 af 10. maj 2011, foretages følgende ændring:

1. Efter § 2 indsættes i *kapitel 2*:

”§ 2 a. For fordringer, som støttes på skriftlig aftale om indskud i et selskab, regnes forældelsesfristen tidligst fra det tidspunkt, hvor selskabet beslutter at indkalde indskuddet. Uanset 1. pkt. regnes forældelsesfristen dog senest fra 10 år efter det tidspunkt, som er nævnt i § 2.”

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2014.

Stk. 2. Loven finder anvendelse også på fordringer, der er stiftet før lovens ikrafttræden, medmindre forældelse efter de hidtil gældende regler er indtrådt før lovens ikrafttræden.

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

1. Indledning
2. Gældende ret i hovedtræk
3. Justitsministeriets overvejelser
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
5. Økonomiske og administrative konsekvenser erhvervslivet mv.
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Miljømæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer mv.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

1.1. Formålet med lovforslaget er at indføre en særlig ordning for forældelsen af udestående selskabsindskud, der endnu ikke er indkaldt.

Udestående kapital i aktie- og anpartsselskaber og udestående indskud i kommanditselskaber er som udgangspunkt undergivet forældelseslovens almindelige forældelsesfrist på 3 år, der suspenderes ved utilregnelig uvidenhed om fordringen, kombineret med en absolut frist på 10 år. De gældende regler indebærer dermed, at udestående selskabsindskud som udgangspunkt forældes efter 3 år, hvis forældelse ikke forinden er afbrudt.

Forældelsesfristen begynder at løbe på det tidligste tidspunkt, hvor det udestående selskabsindskud kan kræves indbetalt, dvs. i praksis allerede ved selskabets stiftelse eller ved kapitalforhøjelse med tillæg af en eventuel påkravsfrist.

Som konsekvens heraf er selskaber med udestående selskabsindskud – dvs. hvor indskuddet helt eller delvist ikke er krævet indbetalt – løbende hvert 3. år nødt til at sørge for at afbryde forældelsen. Hvis en selskabsdeltager ikke frivilligt vil medvirke hertil, kan sagsanlæg være nødvendigt.

Denne retsstilling er ud fra et selskabsretligt synspunkt uhensigtsmæssig og påfører selskaber en unødvendig byrde. Hensynet til selskabets kreditorer og formålet med reglerne om udskudt indbetaling taler således imod en så kort forældelsesfrist.

1.2. Det foreslås på den baggrund at ændre forældelsesloven, således at begyndelsestidspunktet for forældelsesfristen i forhold til krav på indbetaling af udestående selskabsindskud tidligst regnes fra det tidspunkt, hvor selskabet beslutter at indkalde indskuddet. Forældelsesfristen kan dog udskydes i op til 10 år regnet fra forfaldstidspunktet (dvs. i praksis fra selskabets stiftelse), så længe der ikke er truffet beslutning om at indkalde det udestående selskabsindskud.

Med lovforslaget gøres samtidig op med den usikkerhed, der hidtil i et vist omfang har knyttet sig til spørgsmålet om forældelse af bl.a. kommanditisters resthæftelse.

2. Gældende ret i hovedtræk

2.1. De almindelige regler om forældelse fremgår af lov nr. 522 af 6. juni 2007 om forældelse af fordringer (forældelsesloven), der er udarbejdet på grundlag af Forældelsesudvalgets betænkning nr. 1460/2005 om revision af forældelseslovgivningen.

Med forældelsesloven blev der bl.a. indført en almindelig forældelsesfrist på 3 år, der suspenderes ved utilregnelig uvidenhed om fordringen, kombineret med en absolut frist på 10 år (dog 30 år ved personskade bortset fra erhvervssygdom og ved miljøskade). Herudover blev der indført særlige forældelsesfrister og tillægsfrister for visse fordringer, herunder fordringer der hviler på et særligt retsgrundlag.

Efter lovens § 30, stk. 1, 2. pkt., gjaldt der en overgangsperiode på 3 år, hvor forældelse kun indtrådte, hvis dette tillige fulgte af de hidtidige regler. Fra og med den 1. januar 2011 har alene forældelseslovens regler fundet anvendelse.

2.2. Forældelsesloven finder anvendelse på fordringer på penge eller andre ydelser, medmindre andet følger af særlige bestemmelser om forældelse i anden lov, jf. lovens § 1.

Der har i den juridiske litteratur været udtrykt usikkerhed om spørgsmålet om forældelse i forhold til udestående selskabsindskud. Justitsministeriet finder i den forbindelse, at et selskabs krav på indskud må anses for omfattet af forældelsesloven, idet indskuddet må anses som en fordring. Et selskabs krav på betaling af indskud, der i aftalen er fikseret til et bestemt beløb, fremstår således umiddelbart som et krav på en pengeydelse. Dertil

kommer, at det udtrykkeligt fremgår af forarbejderne til forældelsesloven, jf. Folketingstidende 2006-07, Tillæg A, s. 5614f., at et selskabs krav på betaling af indskud som udgangspunkt vil være omfattet af den 3-årige forældelsesfrist, der gælder efter lovens § 3, stk. 1.

Forældelsesfristen for udestående indskud i selskaber er således som udgangspunkt 3 år regnet fra det tidligste tidspunkt, til hvilket kapitalejerens eller kommanditistens pligt til betaling af indskud i givet fald kan aktualiseres, jf. forældelseslovens § 3. Det kan dog anføres, at såfremt der for kravet er udstedt et gældsbevis – dvs. en i hovedsagen ubetinget, ensidig skriftlig erklæring, der fikserer kravets størrelse, uanset om erklæringen benævnes ”gældsbevis” – er forældelsesfristen 10 år, jf. forældelseslovens § 5, stk. 1, nr. 1.

Efter forældelseslovens § 2, stk. 1, regnes forældelsesfristerne fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, medmindre andet følger af andre bestemmelser.

I tilfælde, hvor ydelsespligten forudsætter påkrav eller opsigelse fra fordringshaverens side, løber fristen fra det tidligste tidspunkt, til hvilket ydelsespligten kunne aktualiseres, og ikke først fra det tidspunkt, hvor skyldneren – efter påkrav eller opsigelse – har pligt til at erlægge ydelsen (handlingstidspunktet). Skal ydelsen erlægges straks efter påkrav, regnes fristen således fra det tidligst mulige tidspunkt for påkravets fremsættelse.

Er der indrømmet skyldneren løbedage eller i øvrigt en frist, inden for hvilken betaling anses for rettidig, skal forældelsesfristen først regnes fra betalingsfristens udløb, jf. forældelseslovens § 2, stk. 2.

2.3. Efter selskabslovens § 33, som trådte i kraft den 1. marts 2011, er det muligt at lade en del af den tegnede selskabskapital i et aktie- eller anpartsselskab udestå, således at kun en mindre del af selskabets kapital skal indbetales ved stiftelsen eller kapitalforhøjelsen, mens den resterende del først skal indbetales på anfordring fra selskabets centrale ledelsesorgan og indtil da udgør en personlig fordring på aktionæren eller anpartshaveren. Efter selskabslovens § 33, stk. 2, kan ikke-indbetalt selskabskapital af kapitalsselskabets centrale ledelsesorgan kræves indbetalt på anfordring. Fristen for betaling er mindst 2 uger. Der kan i vedtægterne fastsættes et længere varsel, der dog ikke kan overstige 4 uger.

Det følger af forældelseslovens § 2, stk. 1 og 2, at forældelsesfristen for udestående selskabskapital i et aktie- eller anpartsselskab – afhængig af, om selskabet i vedtægterne har fraveget lovens minimumfrist på 2 uger – begynder at løbe mellem 2 og 4 uger efter stiftelsen af selskabet eller kapitalforhøjelsen, idet forældelsesfristen begynder at løbe fra den tidligst mulige sidste rettidige betalingsdag, som et påkrav fra fordringshaveren ville kunne føre til.

Særligt for så vidt angår kommanditselskaber – der ikke er omfattet af selskabslovens regler – begynder forældelsesfristen at løbe på det tidligste tidspunkt, til hvilket kommanditistens pligt til betaling af resthæftelsen i givet fald kan aktualiseres. Forældelsesfristens begyndelsestidspunkt afhænger således af stiftelsesaftalens udformning. Hvis stiftelsesaftalen ikke indeholder tidsmæssige begrænsninger i, fra hvilket tidspunkt resthæftelsen vil kunne kræves betalt, vil forældelsesfristen begynde at løbe fra stiftelsesaftalens indgåelse med tillæg af en eventuel påkravsfrist.

2.4. Efter forældelseslovens § 15 afbrydes forældelsen, når skyldneren over for fordringshaveren udtrykkeligt eller ved sin handlemåde erkender sin forpligtelse.

Det beror på en konkret vurdering, om en kapitalejer (aktionær eller anpartshaver) eller en kommanditist ved sin handlemåde har erkendt forpligtelsen til efter påkrav at betale indskud i et selskab og dermed afbrudt forældelsen. Det afgørende er, om fordringshaveren (selskabet) på grund af skyldnerens (kapitalejerens henholdsvis kommanditistens) adfærd med føje har fået den opfattelse, at der ikke er tvist om kravet, således at der ikke er rimelig anledning for selskabet til at anlægge sag.

3. Justitsministeriets overvejelser

3.1. Spørgsmålet om forældelse af selskabsretlige fordringer blev særskilt overvejet af Forældelsesudvalget.

Forældelsesudvalget fandt, at selskabsretlige fordringer i videst muligt omfang bør være omfattet af den almindelige ordning om forældelse. Udvalget henviste i den forbindelse til det generelle ønske om at undgå for mange særregler, samt det forhold at det kan være vanskeligt at afgrænse selskabsretlige fordringer fra andre fordringer.

I relation til et selskabs krav på betaling af indskud var Forældelsesudvalget opmærksom på, at det kan anføres, at hensynet til selskabets kreditorer taler for en længere forældelsesfrist, end hvad der følger af den almindelige ordning. Udvalget fandt dog, at navnlig ved selskaber med mange deltagere talte hensynet til deltagerne for at fastholde de almindelige regler. Efter en samlet vurdering fandt udvalget herefter ikke tilstrækkeligt grundlag for at foreslå en særregel. Hensynet til selskabets kreditorer måtte desuden i tilstrækkelig grad anses for tilgodeset gennem suspensionsreglen.

3.2. Spørgsmålet om forældelse af selskabers krav på udestående indskud er en del af en mere generel problemstilling med hensyn til forældelse af fordringer, der kan kræves betalt efter påkrav, men i praksis jævnligt først vil blive krævet betalt på et væsentligt senere tidspunkt. Forældelsesloven tager som udgangspunkt ikke særligt hensyn til sådanne tilfælde, og udgangspunktet er således, at forældelsen vil begynde at løbe på det tidligste tidspunkt, til hvilket betalingsforpligtelsen ville kunne aktualiseres. Særregler findes dog for kassekreditter og indlån i pengeinstitutter, jf. forældelseslovens § 6, stk. 2, og § 7.

Forældelsesudvalget forholdt sig udtrykkeligt til denne problemstilling for så vidt angår gældsbreve uden aftalt forfaldstidspunkt. Udvalget anførte, at spørgsmålet stort set kun har betydning ved gældsbreve mellem private, og at forældelse i disse tilfælde sjældent gøres gældende. På denne baggrund konkluderede udvalget, at der ikke var behov for en særregel om forældelsesfristens begyndelsestidspunkt for sådanne gældsbreve.

Forældelsesudvalget ses ikke at have forholdt sig til forældelsesfristens begyndelsestidspunkt i forhold til selskabets krav på indskud til trods for, at dette spørgsmål har fået en væsentlig større betydning med en 3-årig forældelsesfrist end med den 20-årige forældelsesfrist, der gjaldt efter Danske lov 5-14-4, herunder formentlig også i forhold til forældelse af de nævnte selskabskrav.

3.3. Som anført ovenfor under pkt. 2.2, kan der i forbindelse med stiftelsen af et selskab udstedes et gældsbrev for selskabets krav på betaling af indskud, således at den 10-årige forældelsesfrist i forældelseslovens § 5, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse. Et selskab, der ud fra det forventede finansieringsbehov ikke forventer at ville indkalde udestående indskud inden for de første 3 år efter stiftelsen, har således mulighed for at indrette sig således, at selskabets krav på betaling af indskud først forældes efter 10 år (fra stiftelsen).

Den nuværende retsstilling indebærer imidlertid, at selskaber, der ønsker at lade indskud udestå i mere end 3 år, enten er nødt til at tage skridt til at afbryde forældelse af kravet på udestående indskud hvert 3. år eller at udstede et gældsbrief for selskabets krav på betaling af indskud. Hvis der tages skridt til at afbryde forældelsen, skal dette i givet fald ske over for hver enkelt selskabsdeltager, og vil en selskabsdeltager ikke frivilligt medvirke til at afbryde forældelse (ved at erkende sin betalingsforpligtelse), kan det være nødvendigt for selskabet at anlægge retssag mod den pågældende for at afbryde forældelsen.

Erhvervsstyrelsen under Erhvervs- og Vækstministeriet har over for Justitsministeriet anført, at en 3-årig forældelse regnet fra tegningen af kapital er uhensigtsmæssig ud fra et selskabsretligt synspunkt, idet hensynet til kreditorerne og formålet med reglerne om udsendt indbetaling taler imod en så kort forældelsesfrist. Erhvervsstyrelsen har vurderet, at ca. 90 pct. af kapital-selskaberne har én ejer, og at det er tvivlsomt, om en sådan eneejer generelt vil være opmærksom på at sørge for det fornødne i forhold til at afbryde forældelse eller – i tilfælde af forældelse – at drage de nødvendige selskabsretlige konsekvenser heraf. Det er således bl.a. også tvivlsomt, om en sådan eneejer vil være opmærksom på muligheden for at udstede et gældsbrief for den udestående kapital (med en 10-årig forældelsesfrist til følge).

3.4. Justitsministeriet finder på denne baggrund, at der er grundlag for at indføre en særlig regel om forældelsesfristens begyndelsestidspunkt for så vidt angår selskabers krav på betaling af udestående selskabsindskud, der ikke er indkaldt.

Ved udformningen af en sådan regel har Justitsministeriet på den ene side lagt vægt på, at spørgsmålet om forældelsesfristens længde ved sådanne krav blev overvejet særskilt af Forældelsesudvalget, og at der i den forbindelse blev foretaget en afvejning af de relevante hensyn, herunder hensynet til selskabets kreditorer. Endvidere har Justitsministeriet lagt vægt på hensynet til at undgå for mange særregler, der fraviger forældelseslovens almindelige ordning.

Justitsministeriet har på den anden side lagt vægt på, at spørgsmålet om forældelsesfristens begyndelsestidspunkt ved sådanne krav ikke ses at have været særskilt overvejet i forarbejderne til forældelsesloven, selv om loven indebar en væsentlig forkortelse af forældelsesfristens længde (fra 20 år til 3 år). Endvidere har Justitsministeriet lagt vægt på, at vægtige praktiske

hensyn taler for, at det ikke skal være nødvendigt hvert 3. år at afbryde forældelsen af krav på betaling af selskabsindskud, som det efter omstændighederne i praksis normalt først bliver aktuelt at kræve indbetalt efter væsentligt længere tid.

Efter Justitsministeriets opfattelse bør en særlig regel om forældelse af selskabers krav på betaling af indskud omfatte både aktie- og anpartsselskaber, der reguleres af selskabsloven, og andre selskaber, der kan have udestående kapital, herunder kommanditselskaber.

En model, hvor forældelsesfristens begyndelsestidspunkt udskydes til det tidspunkt, hvor kravet om betaling af indskud aktualiseres gennem en beslutning fra selskabets side, ville indebære, at der i princippet kunne gå 20, 30 eller 40 år, før forældelsesfristen overhovedet begyndte at løbe, hvilket imidlertid dels i sig selv ville være meget vidtgående i forhold til kapitalejeren eller kommanditisten, som bl.a. kan være en privat, ikke-erhvervsdrivende investor, dels stå i modsætning til, at der med forældelsesloven generelt er sket en væsentlig forkortelse af forældelsesfristerne.

En anden model, hvor forældelsesfristen forlænges til 10 år, ville på den ene side være en væsentlig forlængelse i forhold til den almindelige forældelsesfrist på 3 år og ville dermed ligeledes være byrdefuld for kapitalejeren eller kommanditisten. På den anden side ville en forældelsesfrist på 10 år være væsentlig kortere end den forældelsesfrist på 20 år, som gjaldt før forældelsesloven i det omfang, der måtte være tale om en forældelig fordring. Desuden fører allerede de gældende regler til en 10-årig forældelsesfrist, hvis der udstedes et gældsbevis for fordringen, jf. herved forældelseslovens § 5, stk. 1, nr. 1.

Med en 10-årig forældelsesfrist ville det stadig være nødvendigt at sørge for at afbryde forældelsen (inden 10 år), hvis der ikke inden da er truffet beslutning om indbetaling af indskuddet, men dette ville være væsentligt mindre byrdefuldt for selskabet end at skulle sørge for at afbryde forældelse af kravet hvert 3. år.

En generel forlængelse af forældelsesfristen til 10 år ville imidlertid også betyde, at der i de tilfælde, hvor indskuddet blev indkaldt kort tid efter kapitalejerens eller kommanditistens tegning af kapital, ville gælde en unødvendig lang forældelsesfrist. Hvis indskuddet f.eks. blev indkaldt 2 år efter tegningen, ville forældelse i givet fald først indtræde 8 år efter indkaldelsen.

3.5. De uheldige konsekvenser af en ubegrænset udskydelse af begyndelsestidspunktet for forældelsen henholdsvis en forlængelse af forældelsesfristens længde kan efter Justitsministeriets opfattelse undgås ved at indføre en model, der kombinerer en regel om udskydelse af forældelsesfristens begyndelsestidspunkt til det tidspunkt, hvor udestående kapital indkaldes, med en regel om, at forældelsesfristens begyndelsestidspunkt dog maksimalt kan udskydes 10 år i forhold til forældelseslovens almindelige regler. Hermed tilgodeses både hensynet til, at ikke-indbetalt kapital ikke bør forældes allerede efter 3 år, og hensynet til, at forældelseslovens almindelige regler, herunder 3-årig forældelse, bør finde anvendelse fra det tidspunkt, hvor kapitalen indkaldes. Samtidig fastlægges en øvre grænse for, hvor lang tid en fordring på udestående selskabsindskud kan henstå, uden at selskabet tager skridt til at afbryde forældelse.

Efter Justitsministeriets opfattelse vil en alternativ model baseret på en ændring af reglerne om afbrydelse af forældelse ikke være en hensigtsmæssig løsning på problemstillingen. Forældelsesloven indebar den grundlæggende ændring i forhold til hidtidige forældelsesregler, at afbrydelse af forældelse uden skyldnerens medvirken fremover ikke skulle kunne ske ved påmindelse, men kun ved at foretage retslige skridt mod skyldneren med henblik på at erhverve dom, eller ved at skyldneren erkender forpligtelsen. På den baggrund er der ikke grundlag for at overveje at udvide mulighederne for afbrydelse af forældelse i forhold til gældende ret.

Sammenfattende foreslås det, at begyndelsestidspunktet for forældelsesfrist for selskabers krav på indskud udskydes til det tidspunkt, hvor selskabet beslutter at indkalde indskuddet, men at begyndelsestidspunktet for forældelsen dog maksimalt bør kunne udskydes med 10 år af denne grund.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1 (forslag til forældelseslovens § 2 a), og bemærkninger hertil.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

[...]

5. Økonomiske og administrative konsekvenser erhvervslivet mv.

[...]

6. Administrative konsekvenser for borgerne

[...]

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslaget har været sendt til høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

[*]

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	[...]	[...]
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	[...]	[...]
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	[...]	[...]
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	[...]	[...]
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	[...]	[...]
Forholdet til EU-retten	Forslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det foreslås at indsætte en særlig regel i forældelsesloven om begyndelsestidspunktet for forældelsen af krav på betaling af indskud i et selskab, der endnu ikke er blevet indkaldt.

Den foreslåede bestemmelse omfatter fordringer, som støttes på skriftlig aftale om indskud i et selskab. Skriftlig aftale omfatter også aftaler indgået ved anvendelse af skriftlig digital kommunikation, der efterfølgende fortsat er tilgængelig for parterne. Indskud i et selskab omfatter alene indskud, der foretages af en selskabsdeltager (dvs. indskud som ejer), hvorimod lån, herunder ansvarlige lån, til et selskab ikke er omfattet. Det udestående selskabsindskud kan enten hidrøre fra stiftelsen af selskabet eller fra en efterfølgende kapitalforhøjelse.

Med udtrykket ”selskab” omfatter den foreslåede bestemmelse i praksis navnlig aktieselskaber, anpartsselskaber og kommanditselskaber. Bestemmelsen omfatter imidlertid også andre selskaber (f.eks. andelsselskaber eller andre selskaber med begrænset ansvar), hvis disse selskaber har udestående kapital mod deres ejere.

Som en fravigelse af den almindelige regel i forældelseslovens § 2 om forældelsesfristernes begyndelsestidspunkt foreslås det, at forældelse af krav på betaling af sådanne udestående selskabsindskud som udgangspunkt tidligst skal regnes fra det tidspunkt, hvor selskabet beslutter at indkalde indskuddet, jf. *1. pkt.* Forældelsen regnes dermed som udgangspunkt fra den dag, hvor selskabet – dvs. den kompetente myndighed i selskabet (i aktie- og anpartsselskaber det centrale ledelsesorgan, jf. selskabslovens § 33) – beslutter at indkalde indskuddet. Det er uden betydning, hvornår beslutningen meddeles selskabsdeltagerne, og forældelsen begynder således at løbe fra dagen for beslutningen også i forhold til krav mod en selskabsdeltager, der ikke bliver underrettet om beslutningen.

Hvis selskabet beslutter at indkalde en del af det udestående indskud, begynder forældelsesfristen kun at løbe fra dagen for denne beslutning for så vidt angår den del af indskuddet, som der er truffet beslutning om at indkalde. For den resterende del af indskuddet begynder forældelsesfristen dermed først at løbe, når denne del af indskuddet besluttet indkaldt.

Hvis beslutningen om at indkalde indskuddet træffes før det tidligste tidspunkt, til hvilket indskuddet kunne kræves betalt, regnes forældelsesfristen først fra det tidligste tidspunkt, til hvilket indskuddet kunne kræves betalt, jf. forældelseslovens § 2 og ordet ”tidligst” i den foreslåede bestemmelse i 1. pkt.

Det foreslås endvidere i 2. *pkt.*, at forældelsesfristen dog senest skal regnes fra 10 år efter det tidspunkt, som er nævnt i forældelseslovens § 2.

Den foreslåede bestemmelse indebærer dermed, at forældelsen af krav på betaling af udestående selskabsindskud som udgangspunkt først begynder at løbe på det tidspunkt, hvor selskabet beslutter at indkalde indskuddet, men at forældelsen dog senest begynder at løbe 10 år efter det tidligste tidspunkt, til hvilket indskuddet kunne kræves betalt.

Den foreslåede bestemmelse i § 2 a angår alene forældelsesfristens begyndelsestidspunkt. Forældelsesfristens længde bestemmes således uændret af forældelseslovens § 3 og § 5. Det betyder, *at* forældelsesfristen som udgangspunkt er 3 år regnet fra det tidspunkt, som fremgår af den foreslåede § 2 a (eller undtagelsesvis § 2, hvis det er senere) (§ 3, stk. 1), *at* den 3-årige forældelsesfrist suspenderes ved utilregnelig uvidenhed om kravet (§ 3, stk. 2), *at* suspension ikke kan føre til en senere forældelse end 10 år regnet fra det tidspunkt, som fremgår af den foreslåede § 2 a (eller undtagelsesvis § 2, hvis det er senere) (§ 3, stk. 3), og *at* forældelsesfristen, hvis der foreligger særligt retsgrundlag, er 10 år (uden mulighed for suspension på grund af utilregnelig uvidenhed om kravet) regnet fra det tidspunkt, som fremgår af den foreslåede § 2 a (eller undtagelsesvis § 2, hvis det er senere) (§ 5).

Som eksempel kan nævnes den situation, hvor en person den 1. januar 2014 tegner kapital i et aktieselskab med 50.000 kr. som udestående indskud. Selskabet beslutter den 1. marts 2019 at indkalde det pågældende indskud. I denne situation forældes kravet på indskuddet 3 år efter beslutningen om indkaldelsen, dvs. den 1. marts 2022, hvis forældelsen ikke har været suspenderet, og der ikke foreligger særligt retsgrundlag. Hvis selskabet først efter den 15. januar 2024 (som er 10 år efter det tidligste tidspunkt, til hvilket indskuddet kan kræves betalt) beslutter at indkalde det pågældende indskud, forældes kravet på dette indskud den 15. januar 2027. Det er herved forudsat, at selskabet ikke i vedtægterne har fraveget selskabslovens 2-ugers påkravsfrist.

Som et andet eksempel kan nævnes den situation, hvor en person den 1. januar 2014 tegner kapital i et aktieselskab med 50.000 kr. som udestående indskud. Der udstedes i den forbindelse et gældsbrief for kravet, hvorved der gælder en 10-årig forældelsesfrist. Selskabet beslutter den 1. marts 2019 at indkalde det pågældende indskud. I denne situation forældes kravet på indskuddet den 1. marts 2029. Hvis selskabet først efter den 15. januar 2024 (som er 10 år efter det tidligste tidspunkt, til hvilket indskuddet kan kræves betalt) beslutter at indkalde det pågældende indskud, forældes kravet på indskud den 15. januar 2034. Det er herved forudsat, at selskabet ikke i vedtægterne har fraveget selskabslovens 2-ugers påkravsfrist.

Som et tredje eksempel kan nævnes den situation, hvor en person den 1. januar 2014 tegner kapital i et aktieselskab med 50.000 kr. som udestående indskud. Der udstedes ikke noget gældsbrief for kravet. Ifølge selskabets vedtægter er der fastsat en påkravsfrist på 4 uger. Selskabet beslutter den 19. januar 2014 at indkalde det pågældende indskud. I denne situation forældes kravet på indskuddet den 30. januar 2017, jf. forældelseslovens § 2 og ordet ”tidligst” i det foreslåede § 2 a, 1. pkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2014.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* indebærer, at loven skal finde anvendelse også på tidligere stiftede fordringer, der ikke inden lovens ikrafttræden er forældet efter de hidtil gældende regler.

Da selskabslovens § 33, hvorefter det er muligt at lade en del af den tegnede selskabskapital i et aktie- eller anpartsselskab udestå, trådte i kraft den 1. marts 2011, vil alle krav, som støttes på skriftlig aftale om selskabsindskud, jf. selskabslovens § 33, blive omfattet af overgangsordningen.

Overgangsbestemmelsen indebærer, at krav i henhold til en skriftlig aftale om selskabsindskud, der er indgået før lovens ikrafttræden, vil være omfattet af den foreslåede § 2 a, når blot kravet ikke – efter de hidtil gældende regler – er forældet før lovens ikrafttræden.

Til § 3

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed og indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Færøerne har med virkning fra den 1. januar 2010 overtaget formueretten som hjemmestyreområde. Forældelseslovgivning på Færøerne hører derfor under hjemmestyreområdet. Loven vil derfor ikke kunne sættes i kraft for Færøerne.

Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov nr. 522 af 6. juni 2007 om forældelse af fordringer (forældelsesloven), som ændret ved § 11 i lov nr. 1336 af 19. december 2008, § 6 i lov nr. 718 af 25. juni 2010 og lov nr. 421 af 10. maj 2011, foretages følgende ændring:

§ 2. Forældelsesfristerne regnes fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, medmindre andet følger af andre bestemmelser.

Stk. 2. Er der indrømmet skyldneren løbedage eller i øvrigt en frist, inden for hvilken betaling anses for rettidig, regnes forældelsesfristen først fra betalingsfristens udløb.

Stk. 3. For fordringer, som opstår ved misligholdelse af kontrakt, regnes forældelsesfristen fra tidspunktet for misligholdelsen.

Stk. 4. For fordringer på erstatning eller godtgørelse for skade forvoldt uden for kontraktforhold regnes forældelsesfristen fra tidspunktet for skadens indtræden.

Stk. 5. Selv om fordringshaveren på grund af skyldnerens misligholdelse eller i medfør af en særlig opsigelsesadgang kunne kræve opfyldelse før et aftalt forfaldstids-

1. Efter § 2 indsættes i *kapitel 2*:

”§ 2 a. For fordringer, som støttes på skriftlig aftale om indskud i et selskab, regnes forældelsesfristen tidligst fra det tidspunkt, hvor selskabet beslutter at indkalde indskuddet. Uanset 1. pkt. regnes forældelsesfristen dog senest fra 10 år efter det tidspunkt, som er nævnt i § 2.”

punkt, regnes forældelsesfristen fra det aftalte forfaldstidspunkt, hvis fordringshaveren ikke udnytter denne mulighed. Udnytter fordringshaveren muligheden, regnes forældelsesfristen fra det tidspunkt, til hvilket opfyldelse herefter kan kræves.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2014.

Stk. 2. Loven finder anvendelse også på fordringer, der er stiftet før lovens ikrafttræden, medmindre forældelse efter de hidtil gældende regler er indtrådt før lovens ikrafttræden.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.